



# Com eren els primers cinemes

Catalina Aguiló

**L**es primeres projeccions cinematogràfiques es feren a teatres, per tant podríem dir que els primers cinemes de ciutat foren teatres. Però els primers locals cinematogràfics, pròpiament dits, s'instal·laren a les darreries del segle passat en barracons de fusta amb no gires comoditats. Els bancs solien esser de fusta i el públic es queixava, sovint, de no poder-se seure còmodament.

Més tard, ja a principis del segle XX es començaren a obrir locals de cine ja pensats per veure pel·lícules amb una certa comoditat. El cine de Truyol n'era un exemple. No es va estalviar cap esforç perquè aquest fos un local agradable, ben decorat, amb els darrers avanços tècnics on hi mancava encara un punt de comoditat. Un projeccionista del Teatre Líric fa anys ens contà una anècdota relacionada amb la "comoditat" dels seients de can Truyol. Un narrador, un al·lotet jove, anava explicant el que apareixia a la pantalla. Segurament es tractava d'un film sobre paisatges i ciutats d'arreu del món. En arribar a unes determina-

des imatges, l'al·lotet va dir: "Moscou", en això que un espectador li contestà: "A noltros mos cou el cul amb aquestes cadires tan dures".

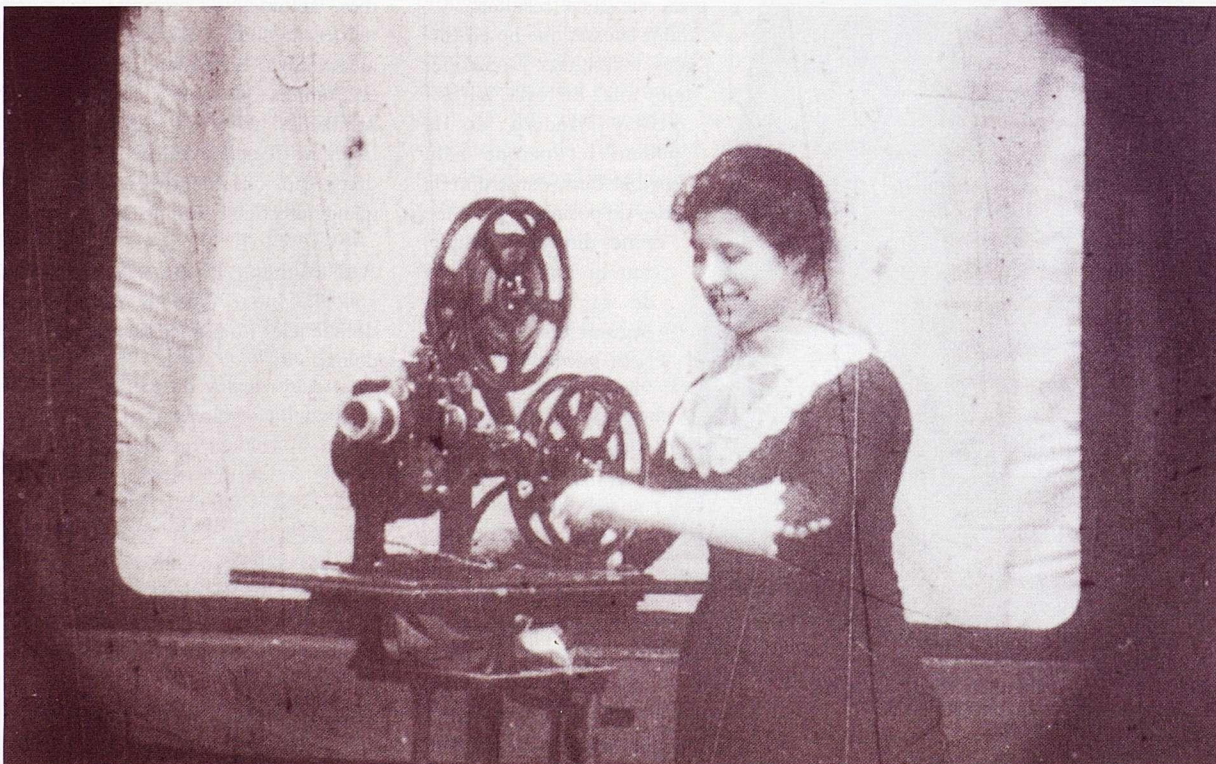
El públic podia triar, generalment, entre dos tipus de localitats: butaca i general, i a alguns teatres més grans s'hi afegia el "paradís". Els preus es fixaven en relació a aquests tres tipus de seients, essent més cara la butaca i el més barat, el paradís. A les primeres representacions de Teatre Principal, els preus foren elevats entre 75 i 50 cèntims. Però en augmentar l'oferta, els preus de les localitats anaren davallant fins arribar als 30, 20 i 10 cèntims per a l'entrada més barata.

Ja, des dels seus inicis, els cinemes s'anunciaren a la premsa amb anuncis de gran pompositat, en què anunciaven a més dels preus, els films i les varietats que s'hi representaven. Hem de tenir en compte que, sobretot als teatres, el cinema no anava tot sol, sinó que es presentava al costat de les anomenades "varietés". Aquests espectacles dobles solien esser més cars que els de cinema tot sols. Les cantants de sarsuela, fins

i tot, qualche número de circ solien esser les varietats més corrents.

Quasi tots els cinemes tenien el seu narrador o comentador que explicava l'argument de la pel·lícula o bé llegia els rètols entre escena i escena. Fins i tot, moltes vegades havia de traduir els textos, ja que els rètols venien en la llengua de la nacionalitat del film. Aquests narradors havien de ser àgils i enginyosos, ja que el públic solia enfadar-se amb ells per qualsevol motiu i acabaven essent les víctimes de molts d'objectes que la gent els llançava.

Un altre personatge que normalment acompanyava les projeccions cinematogràfiques era el pianista. Aquest havia de sincronitzar el seu acompanyament musical amb l'acció de la pel·lícula. Aquests músics es trobaven amb nombroses dificultats, ja que les pel·lícules canviaven sovint i, per tant, també s'havien de canviar les partitures. A Palma es recorda molt la figura de "Mata-moixos" que era el pianista del Teatre Líric, que en realitat nomia Joan Palou. ♦



Melvyn Douglas a Greta Garbo:  
No vaig somiar mai que pogués sentir això per un sergent.  
*Ninotchka* (1939) d'**Ernst Lubitsch**